

Fővárosi Ítéltábla

8.Pf.20.832/2021/5.

A Fővárosi Ítéltábla dr. Tantics Attila ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt felperes (felperes címe.) felperesnek – dr. Nehéz-Posony Katinka ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt alperes (alperes címe) alperes ellen személyiségi jogsértés megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2021. október 7. napján kelt 62.P.21.374/2020/20. számú ítélete ellen a felperes 22. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a felperes az alperesnek 15 napon belül 50.000 (Ötvenezer) forint összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget megfizetni.

Köteles a felperes a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 80.000 (Nyolcvanezer) forint fellebbezési illetéket az államnak külön felhívásra megfizetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az alperes által üzemeltett portál internetes portálon 2019. december 6. napján „cikk címe” címmel az alábbi cikk jelent meg:

„Egyre nagyobb bajban van a igazgatóság (igazgatóság) központi vezetése és megyei kirendeltsége. Az minisztérium (minisztérium) ugyanis lényegében saját intézményeit jelentette fel, mivel a gyanújuk szerint ezekben régóta tudtak a hajdúsági kirendeltség szociális intézményeinek visszaélésnyánús ügyeiről – derítette ki lapunk.

A Központi Nyomozó Főügyészség érdeklődésünkre azt írta, jelenleg korrupciós bűncselekmény feljelentésének elmulasztása és vesztegetés elfogadása miatt nyomoznak. Előbbiben a települési Regionális Nyomozó Ügyészség, utóbbiban a megyei Főügyészség jár el. Az ügyekben június óta vizsgálódnak. Azóta egymást érik a tanúmeghallgatások. Ezek miatt az igazgatóság főigazgatója, felperes és személy1 „település2i helytartó” is nyugtalankodhat. Gyanúsított jelenleg nincs.

Az eljárások a lapunk által az előző hetekben feltárt ügyeket is érintik. Mint megírtuk, a sérült gyerekeket ellátó település2i Szociális Szolgáltató Központ (központ) vezetője készpénzt kért egy beszállítótól azért, hogy továbbra is tőle vásárolják a pelenkát. A tárgyalást hangfelvétel rögzítette, a beszállító végül nem fizetett. Egy másik ügyben pedig eltűnt az idős emberek letétbe helyezett pénze. A 13 millió forintot költségvetési csalás gyanúját felvetően pótolták a központ büdzséjéből.

A történetekkel csak azért a nyáron kezdett foglalkozni a nyomozó hatóság, mert addig sminisztériumt sem tudtak róla. Hiába jelentette a visszaélés gyanús eseteket több intézmény dolgozója is a közvetlenül a minisztérium alá tartozó főigazgatóságnak – az intézményt ekkor még személy2 vezette –, a bejelentések a felső szinteken elhaltak. Ezért sokáig el sem jutottak az igazgatóság-nek arra a főosztályára – integritásmenedzsment főosztály –, amelyet az ilyen bejelentések, panaszok, korrupciós kockázatok feltárására hoztak létre. Sőt, ennek éppen az ellenkezője történt: nem csak a panaszokat adták ki a megyei kirendeltségnek, azt is elárulták, kik tették a bejelentést.

Közben a problémák csak halmozódtak, de az ügyeket az új igazgató, felperes érkezése után is a szőnyeg alá seprték. Végül kerülőúton jutottak az iratok az minisztériumhoz. Itt éppen egy olyan emberhez kerültek, aki feldolgozhatta azokat, így a minisztérium feljelentést tett a saját intézményeivel szemben. Figyelemre méltó, hogy az ügyeket jelentők közül ma már senki sem dolgozik a megyei kirendeltség intézményeiben.

A hatóságokhoz – és birtokunkba – került iratok szerint az esetekről az igazgatóság-et 2018 óta vezető felperes főigazgatónak és személy1 kirendeltségigazgatónak is volt tudomása. Két héttel ezelőtt mindkettejüket szembesítettük az intézményüket érintő eljárásokkal. Úgy tudjuk, hogy az igazgatóság-nél – miként korábban a központ-nál – értekezletet tartottak, és a hallgatás mellett döntöttek. felperestől többek között azt tudakoltuk, érzi-e a bizalmat az minisztérium részéről, miközben éppen az általa vezetett intézményt dobták fel a hatóságoknál, de hiába.

Az erős politikai kapcsolatokkal rendelkező személylt a fpárt képviselőből kormány megbízottá kinevezett személy3t köréhez sorolják. személy1 irodája – akárcsak személy3té – a település2i megyeházán működik. személy1 így éppen ráláthat arra a felesége nevére szereplő trafikra – összesen kettő van neki –, amely a település2i név utca túloldalán működik, húsz méterre a párt-irodától.

Mivel úgy értesültünk, hogy személy1 gyakran a trafikban időzik, pénteken magam is betértem. Távozáskor az ajtóban éppen belebotlottam az érkező személy1ba. Amikor arról érdeklődtem nála, mikor válaszolja meg a nyomozásra vonatkozó kérdéseimet, az igazgató idegesen, keresetlen szavakkal küldött el melegebb éghajlatra. Írásbeli kérdéseinkben többek között arról érdeklődtünk, beidézték-e már; illetve hogy a kirendeltsége és az intézmények körüli botrányok, valamint a nyomozások miatt szükségesnek látja-e lemondását. Ám két hét is kevés volt ezek megválaszolására.”

Ugyanezen cikk eltérő címmel („Intézményi visszaélés: feljelentést tett az minisztérium – A település2i gyanús ügyek a minisztérium alá tartozó igazgatóság-ig érnek) nyomtatásban is megjelent 2019. december 06. napján az alperes által kiadott hetilap című hetilap II. évfolyam 49. számában.

[2] A felperes az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésére, a Ptk. 2:42. § (1)--(2) bekezdésére, 2:43. § d) pontjára, 2:45. § (1)-(2) bekezdésére, 2:51. § (1) bekezdésének a)-b) pontjára, 2:52. §-ára, valamint az Smtv. 10. §-ára alapított keresetével kérte a bíróságtól, hogy állapítsa meg, hogy az alperes a cikkekben közölt alábbi közlésekkel megsértette a felperes becsülethez fűződő személyiségi jogát:

- „Egyre nagyobb bajban van a igazgatóság (igazgatóság) központi vezetése (...)” (a továbbiakban: 1. sérelmezett közlés);

- „Az minisztérium (minisztérium) ugyanis lényegében saját intézményeit jelentette fel, mivel a gyanújuk szerint ezekben régóta tudtak a hajdúsági kirendeltség szociális intézményeinek visszaélés gyanús ügyeiről (...)” (2. sérelmezett közlés);

- „A Központi Nyomozó Főügyészség érdeklődésünkre azt írta, jelenleg korrupciós bűncselekmény feljelentésének elmulasztása és vesztegetés elfogadása miatt nyomoznak.” (3. sérelmezett közlés);

- „Ezek miatt az igazgatóság főigazgatója, felperes és személy1 „település2i helytartó” is nyugtalankodhat.” (4. sérelmezett közlés);

- „Közben a problémák csak halmozódtak, de az ügyeket az új igazgató, felperes érkezése után is a szőnyeg alá seprték.” (5. sérelmezett közlés);

- „A hatóságokhoz — és birtokunkba — került iratok szerint az esetekről az igazgatóság-et 2018 óta vezető felperes főigazgatónak és személy1 kirendeltségigazgatónak is volt tudomása.” (6. sérelmezett közlés);

- „Úgy tudjuk, hogy az igazgatóság-nél — miként korábban a központ-nál — értekezletet tartottak, és a hallgatás mellett döntöttek.” (7. sérelmezett közlés).

Kérte továbbá a bíróságtól annak megállapítását is, hogy az alperes az 5. és 7. számú közlésekkel becsülete mellett a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát is megsértette.

Mindezek mellett kérte megállapítani azt is, hogy az alperes az alábbi közléssel megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát:

- „Hiába jelentette a visszaélés gyanús eseteket több intézmény dolgozója is a közvetlenül a minisztérium alá tartozó főigazgatóságnak - az intézményt ekkor még személy2 vezette -, a bejelentések a felső szinteken elhaltak. Ezért sokáig el sem jutottak az igazgatóság-nek arra a főosztályára — integritásmenedzsment főosztály —, amelyet az ilyen bejelentések, panaszok, korrupciós kockázatok feltárására hoztak létre. Sőt, ennek éppen az ellenkezője történt (...)” (8. sérelmezett közlés).

A felperes kérte azt is, hogy a bíróság tiltsa el az alperest a további jogsértéstől, kötelezze 1.000.000 forint összegű sérelemdíj, valamint perköltsége megfizetésére.

[3] Értékelése szerint a sérelmezett közlések tényállítások és bántók, sértők, ekként alkalmasak a felperes társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására, azt a látszatot keltik, hogy a felperes az általa vezetett szervezet irányítása alatt álló intézményeket érintő visszaélések ügyében tétlen volt, sőt aktívan megpróbálta eltussolni azokat, s ez részéről a korrupciós bűncselekmény feljelentésének elmulasztása, mint bűncselekmény gyanúját veti fel. A becsületsértés mellett a jóhírnév megsértése kapcsán arra hivatkozott, hogy a közlések önértékelését és közmegítélését egyaránt rombolják. Az alperesi közlések összességükben a felperes intézményi visszaélésekben való érintettségét és azt sugalmazzák, hogy olyan

bűncselekmény elkövetése miatt folyik nyomozás, melyek miatt a felperesnek komoly félnivalója lehet.

[4] Az alperes a kereset elutasítását és felperes perkötségben való marasztalását kérte arra hivatkozással, hogy a felperes által kifogásolt közlések a valóságnak megfelelnek, dokumentumokkal alátámaszthatók, továbbá a levont következtetések véleménynyilvánításnak minősülnek, melyek kifejezés módjukban nem indokolatlanul bántók, így nem sértette meg a felperesnek sem a becsülethez, sem a jó hírnévhez fűződő személyiségi jogait. Hivatkozott arra is, hogy a felperes közéleti szereplő, a igazgatóság (igazgatóság) vezetője, mely központi költségvetési szerv, közpénzből, közügyekben jár el. A közlések nem érintették a felperes magánéletét, családját, kizárólag a feltárt szabálytalanságokkal kapcsolatos intézményvezetői magatartását, mulasztásait emelték ki. Utalt arra is, hogy a Fővárosi Törvényszék 64.P.20.995/2020/8. számú jogerős ítéletében az igazgatóság ugyanezen cikk vonatkozásában sajtó-helyreigazítás iránt előterjesztett keresetét elutasította azzal az indokolással, hogy az alperes nem közölt valótlan tényeket.

[5] Az elsőfokú bíróság az Alaptörvény B. cikkének (1) bekezdése, R. cikkének (2) bekezdése, I. cikk (1) bekezdésére, II. cikkére, IX. cikk (1)-(2) bekezdésére, az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Európai Emberi Jogi Egyezmény 10. cikk 1. pontjára, az 1976. évi 8. törvényerejű rendelettel kihirdetett Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezség Okmányának 19. cikk (2) bekezdésére, a 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (3) bekezdésére, 10. §-ára, 14. § (1) bekezdésére, továbbá a Ptk. 2:42. § (1)-(2) bekezdésére, 2:43. § d) pontjára, 2:44. § (1)-(3) bekezdésére, a 2:45. § (1)-(2) bekezdésére, továbbá a 2:51. § (1) bekezdés a)-e) pontjaira és 2:52. § (1) bekezdésére, továbbá a PK 12., 13. és 14. számú állásfoglalásokra alapított ítéletével a keresetet elutasította és a felperest 54.000 forint alperesi perkötség, valamint 60.000 forint feljegyzett eljárási illeték viselésére kötelezte.

[6] A 30/1992. (VI. 26.), a 36/1994. (VI. 24.), a 7/2014. (III. 7.), a 13/2014. (IV. 18.), és a 3145/2018. (V. 7.) számú alkotmánybírósági határozatok nyomán kialakult bírói gyakorlat, valamint az Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlatának ismertetése mellett kifejtette, hogy a peresített cikket a PK 12. számú állásfoglalás alapján, annak teljes szövegösszefüggésében értelmezve a felperes közszereplőnek tekintendő, az igazgatóság vezetőjeként a közpénzből végzi a közfeladatait, és cikk is kizárólag a felperes ezen szerv főigazgatójaként tanúsított magatartásával kapcsolatos álláspontot ismertette. A felperes fokozott tűrési kötelezettsége kizárólag a véleménynyilvánításhoz kapcsolódik, a közszereplőkről alkotott kedvezőtlen véleménynyilvánítás pedig önmagában akkor sem alapoz meg személyiségi jogi védelmet, ha túlzó, avagy felfokozott érzelmeket tükrözne.

[7] Ennek előrebocsátása után részletesen kifejtette a felperes által sérelmezett közlések vonatkozásában a jogi álláspontját, ami szerint a felperesnek bizonyos kitételek esetében nincs keresetösségi joga, a továbbiak pedig nem valósítanak meg jogsértést.

[8] Az 1. sérelmezett közlés („Egyre nagyobb bajban van...”) kapcsán megállapítása szerint a felperesnek van kereshetőségi joga, a PK 13. számú állásfoglalás alapján a sajtóközlemény reá – nevének megjelölésével vagy egyéb módon – utal, személye a sajtóközlemény tartalmából felismerhető: a közlés az igazgatóság központi vezetését említi, amelybe a felperes, mint főigazgató nyilvánvalóan beletartozik. A közlést az újságíró által feltárt információkból, tényekből levont okszerű következtetésnek, azaz véleménynek minősítette, amire a források alapján jutott az újságíró és az kifejezőmódjában nem volt indokolatlanul sértő, bántó, megalázó, vagy lealacsonyító.

[9] A 2. sérelmezett közlésre vonatkozóan („Az minisztérium ugyanis lényegében saját intézményeit jelentette fel...”) az elsőfokú bíróság a felperesi kereshetőségi jog hiányát állapította meg, mivel a közlés nem a felperes személyére, hanem az minisztériumra vonatkozik, csupán azt közli, hogy az minisztérium feljelentést tett visszaélés gyanús ügyek miatt. Hozzáfűzte, hogy a közlés nem sért személyiségi jogot sem, mert valós tényállítást tartalmaz. Ezt támasztja alá Központi Nyomozó Főügyészség által a hetilap újságírójának 2019. november 7. napján küldött válasz. Irreleváns, hogy később az igazgatóság is tett feljelentést, hiszen a cikk csak az minisztérium feljelentéséről ad tájékoztatást, ami a valóságnak megfelel.

[10] A 3. sérelmezett közlés („A Központi Nyomozó Főügyészség érdeklődésünkre azt írta...”) kapcsán az elsőfokú bíróság a felperes kereshetőségi jogának hiányát állapította meg, ugyanakkor a tényállást valósnak minősítette a Központi Nyomozó Főügyészség által a hetilap újságírójának küldött, fent hivatkozott elektronikus levél alapján.

[11] A 4. sérelmezett közlést („Ezek miatt az igazgatóság főigazgatója, felperes és ...”) az ítélet az újságíró véleményének minősítette, amely megfogalmazásában nem volt indokolatlanul bántó, sértő, megalázó, így nem sértette meg a közszereplő felperes becsülethez fűződő személyiségi jogát, hiszen kizárólag a felperes közszereplői minőségét megalapozó tevékenységével kapcsolatos kritikáról van szó.

[12] Az 5. sérelmezett közlést („Közben a problémák csak halmozódtak...”) az elsőfokú bíróság a közlést tényekből levont következtetésnek, véleménynek minősítette. Bizonyítottak találta, hogy az újságíró megkísérelte a felperesi intézkedésekre vonatkozó információkat beszerezni, azonban a felperes a 2019. november 22-én küldött újságírói levélre nem válaszolt, s a Központi Nyomozó Főügyészség fent hivatkozott válaszelevele szerint az minisztérium feljelentése alapján folyik a nyomozás. Az ügyészeti tájékoztatás szerint a feljelentés más büncselekményt is érintett, ezért a feljelentésnek gazdálkodó szervezet önálló intézkedésre jogosult dolgozója által elkövetett vesztegetés büntetettét érintő része megyei Főügyészséghez került áttételre. Az elsőfokú bíróság értelmezése szerint nem azt állítja a cikk, hogy az igazgatóság-en belül nem történt vizsgálat, hanem azt, hogy annak ellenére, hogy tudtak a korrupció gyanús ügyekről, nem voltak le megfelelő személyi konzekvenciákat. A „szőnyeg alá söprés” kifejezés azt jelenti, hogy valakinek tudomása van valamilyen problémáról, azonban azt nem megoldani kívánja, hanem elrejteni. Kiemelte a felperes személyes előadását, mely szerint belső vizsgálatot folytatott le, amely miatt

feljelentést tettek, ám a sérelmezett közlés ezt nem is vitatja. Az újságírói következtetés az ügyészi tájékoztatáson, valamint azon alapul, hogy a felperes nem válaszolt a megkeresésre. Emellett a közlést kifejezőmódja okán sem minősítette sértőnek.

[13] A 6. sérelmezett közlés („A hatóságokhoz — és birtokunkba — került iratok szerint az esetekről...”) vonatkozásában kiemelte, hogy a felperes sem vitatta, hogy a visszaélés gyanús esetekről volt tudomása. Az ítélet szerint a közlés nem tartalmaz valótlan tényállítást és indokolatlanul bántó véleményt sem. A felperes szubjektív érzete nem alapozza meg a jogsértés megállapítását.

[14] A 7. sérelmezett közlés („Úgy tudjuk, hogy az igazgatóság-nél...”) kapcsán az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az nem a felperes kérdéses ügyben tanúsított magatartására vonatkozik, hanem arra, hogy a felperes az alperesi megkeresésre nem adott választ. Az újságíró eljárásának gondosságát a 2019. november 22-i megválaszolatlan levéllel látta igazoltnak. Ebből – értékelése szerint – okszerűen jutott arra a következtetésre az alperes, hogy a felperes „a hallgatás mellett döntött”. A logikus, kifejezőmódjában nem bántó véleménynyilvánítás tehát nem fejez ki burkolt, valótlan tényállítást, így a felperesnek sem a becsülete, sem a jóhírneve nem szenvedett sérelmet.

[15] A 8. sérelmezett közlés („Hiába jelentette a visszaélés gyanús eseteket...”) vonatkozásában arra az álláspontra jutott, hogy a felperesnek nincs keresetösségi joga. A cikk ebben a részben nem a felperesre vonatkozóan tartalmaz tényállításokat, hanem arra az időszakra, amikor a szervezet vezetője személy2 volt.

[16] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja szerint 50.000 forint perköltségigény mellett. Kérte, hogy a másodfokú bíróság a Pp. 365. § (2) bekezdés a) pontja, 383. §-a, valamint 369. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet változtassa meg és a keresetnek adjon helyt, továbbá a Pp. 83. § (1) alapján a szerkesztői felelősséget viselő személyen keresztül kérte az alperes perköltségben való marasztalását.

[17] Fenntartotta azon álláspontját, hogy a felperes nem minősül közéleti szereplőnek. A cikk egészét figyelembe véve a PK 12. számú állásfoglalásra hivatkozással állította, hogy az a őt úgy állítja be, mintha korrupciós bűncselekményhez lenne köze, abban részt vett volna. Értelmezése szerint a valótlan állítások már a felperes magánéletét érintik, hiszen a cikk egésze alapján az olvasók a felperes egyéni büntetőjogi felelősségét valószínűsíthetik – ennél fogva a közéleti szereplőkre vonatkozó magasabb tűrési kötelezettségét is vitatta.

[18] Az 1. sérelmezett közlés vonatkozásában egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy a felperesnek van keresetösségi joga, azonban értelmezése szerint a közlés azt sugallja, hogy félnivalója van, s azért van bajban, mert büntetőjogi

következménnyel járó cselekményt követett el, s ez reá nézve indokolatlanul bántó. A 2. számú közléssel kapcsolatosan a PK 12. számú állásfoglalásra hivatkozással a közlést úgy értelmezte, hogy az a felperesre vonatkoztatható, ennél fogva keresetőségi joga is megállapítható. A 3. közlés kapcsán ugyancsak állította, hogy keresetőségi joga fennáll, s vitatta azon elsőfokú bírói álláspontot, hogy a közlés valós tényállítás, arra hivatkozva, hogy a felperes nem a jóhírneve, hanem a becsülete megsértését állította. Ismét felhozta, hogy a közlés azt sugallja, hogy a felperesnek valamely korrupciós bűncselekményhez van köze. A 4. közlés értelmezése szerint azt sugallja, hogy a felperesnek köze van valamely büntetőjogi felelősségre vonással járó cselekményhez, ezért „oka van nyugtalankodni”, így a kifejezés is indokolatlanul bántó.

[19] Az 5. közlés vonatkozásában arra hivatkozott, hogy elsődlegesen jóhírnevéhez fűződő személyiségi joga megsértését állította és amennyiben az elsőfokú bíróság a közlést nem tényállításként értékeli, úgy a becsülethez fűződő joga megsértésének megállapítását kérte. A „szőnyeg alá seprte” kifejezést akként értelmezte, hogy azzal az alperes azt kívánta kifejezni, hogy a problémákat seprte a felperes a szőnyeg alá, az elsőfokú bíróság indokolása azonban – értelmezése szerint tévesen – az újságírói megkeresésére vonatkozott. Állítása szerint a perben igazolta és bizonyította, hogy az ügy kivizsgálása érdekében mindent megtett, tehát sminisztériumt sem seprte a szőnyeg alá, így a reá vonatkozó tényállítás valótlan sértő.

[20] A 6. közlés értelmezése szerint bántó módon sugallja, hogy a cikkben jelzett ügyekről a felperesnek tudomása volt és nem tett sminisztériumt, holott az eljárási rendet betartva járt el, és haladéktalanul elrendelte a vizsgálatot, a büntető feljelentés megtételét. A felperesnek tehát nem az „esetekről”, hanem a bejelentés tényéről volt tudomása, és annak ismeretében el is rendelte a fentiekben részletezett vizsgálatot.

[21] A 7. közlés vonatkozásában megismételte, hogy elsősorban jóhírneve megsértését sérelmezte, és amennyiben az elsőfokú bíróság a közlést nem tényállításként értelmezi, úgy a becsülethez fűződő személyiségi joga megsértésének megállapítását kérte. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását akként értelmezte, hogy az ítélet szerint a közlés nem a felperes tárgybeli ügyben tanúsított magatartására vonatkozott, hanem arra, hogy a sajtó megkeresésére nem adott választ, ám álláspontja szerint ezzel szemben a helyes értelmezés az, hogy az alperes a jelzett ügyekkel kapcsolatos felperesi magatartást minősítette, s az alperes tényként állította, hogy a felperes hallgatott a cikkben jelzett ügyekről. Ezért a közlés a bizonyíthatósági teszt alapján sértő tényállítás. Megjegyezte, hogy az alperes már a felperes 2019. december 13-án kelt sajtó-helyreigazítási kérelméből is értesült a tényszerű folyamatokról, a lefolytatott vizsgálatokról és a 2019. július 25. napján megtett rendőrségi feljelentésről.

[22] A 8. közlés esetében azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság téves következtetésre jutott akkor, mikor a felperesi keresetőségi jog hiányát állapította meg, hiszen a cikk ezen része is a felperesre vonatkoztatható. A „felső szinteken” kifejezés értelmezése szerint a felperes személyére utal, hiszen a felperes vezetője volt az igazgatóság-nak. A PK 12. számú

állásfoglalás alapján a cikk egészét értelmezve azt sugallja, hogy a közlés nemcsak a korábbi főigazgatói feladatellátásra, hanem a felperesi tevékenységre is vonatkozik.

[23] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokaira tekintettel, s a hivatkozott IM rendelet alapján ugyancsak 50.000 forint ügyvédi munkadíjból álló perköltség viselésére kérte kötelezni a felperest.

[24] Az ítéleti tényállást teljesnek tekintette és az ítélet indokaival is egyetértett. Fenntartotta az elsőfokú eljárás során előadott azon álláspontját, miszerint a felperes közszereplő, így fokozott tűrési kötelezettsége van, hiszen a cikk a közintézményben feltárt visszasságokkal foglalkozik, s a felperes magánszféráját érintőlegesen sem említi. A sérelmezett közlések vonatkozásában részletesen kifejtve megismételte, hogy azokban sem valótlan tényállítás, sem becsületsértő kijelentés nincs. A becsületsértés törvényi tényállásából, az ott írt második konjunktív feltételből, az indokolatlanul bántó, lealacsonyító kifejezőmódból arra következtetett, hogy a felperes szubjektív sértettsége helyett az objektív mérték szerinti sértő mivolt alapján kell a bíróságnak a közléseket értékelnie. Így a személyiségi jogi jogsértés kizárt, amennyiben a közlések nem valótlan tényállítások, s azokban nincs öncélúan bántó kifejezés sem.

[25] A fellebbezés nem alapos.

[26] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletben foglalt döntéssel – az egyes kifogásolt közlések vonatkozásában esetenként eltérő jogi indokolás mellett – egyetértett.

[27] A PK 12. számú állásfoglalásnak megfelelően, az alperes kiadásában megjelenő internetes és nyomtatott sajtótermékben közölt cikkeket szövegösszefüggésükben értelmezve a másodfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy az 1-7. számú közlések vonatkozásában megállapítható a felperes keresetőségi joga, hiszen mindazon személyek, akik tudomással bírtak arról, hogy a felperes az igazgatóság vezetője volt, az intézményt érintő összes közlést egyúttal a vezetőre is vonatkoztathatták. A cikk témája az intézményt érintő „visszaélésnyús ügyek” ismertetése: egyrészt korrupciós bűncselekmény feljelentésének elmulasztása és vesztegetés elfogadása miatt folyó nyomozás, mely az intézmény beszállítójával is kapcsolatos; a másik ügy az idős emberek letétbe helyezett pénzének eltűnése. A 8. számú közlés vonatkozásában a felperesi keresetőségi jog hiánya azért állapítható meg, mert a kifogásolt közlés kiemeli, hogy az abban körülírt események (miszerint a bejelentések a felső szinteken elhaltak) még Báthory Zsolt intézményvezetése alatt történtek. A keresetőségi jog részben eltérő megállapítása azonban nem eredményezte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, mivel a törvényszék valamennyi közlést érdemben is vizsgált és annak alapján helyes elutasító döntést hozott.

[28] A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a fellebbezésben foglaltakkal szemben az 5. és 7. közlés vonatkozásában a felperes keresetlevelében nem a fellebbezés szerinti eventuais keresethalmazatként került előterjesztésre becsület és a jóhírnév megsértésének megállapítása iránti kereset, hanem valóságos tárgyi keresethalmazatként, így az elsőfokú bíróság ítélete helyesen a keresetlevelében foglaltakhoz igazodott.

[29] Az 1-8. számú közlések vonatkozásában osztja a másodfokú bíróság azt az elsőfokú ítéleti és alperesi álláspontot, miszerint azok kizárólag a felperes közszereplői, azaz az igazgatóság főigazgatójaként kifejtett tevékenységére vonatkoznak, s minisztériumlyen tekintetben nem érintik magánéletét, sőt egyéb elfoglaltságát, tevékenységét sem. Egy vezető esetében az általa vezetett intézménnyel kapcsolatos visszaélésgyanús ügyek ismertetése, elemzése, az azokról, valamint a vezető ebbéli mulasztásaiból fakadó véleménynyilvánítás, valamint a PK 14. számú állásfoglalás II. pontja szerinti tájékoztatás kétségkívül érinti a vezető személyével kapcsolatos véleményformálást – akár a közéleti szereplésén kívül eső élethelyzetekben is –, azonban ezen következmény, valamint a közlések szubjektíve bántó jellege mellett a közéleti szereplő törési kötelezettsége a Ptk. 2:44. §-a, valamint a kapcsolódó bírói gyakorlat helyesértelmezése alapján épp a közéleti szereplőnek az ebbéli tevékenységét érintő tevékenységével kapcsolatos kritikára, véleménynyilvánításra terjed ki.

[30] A közéleti szereplői minőségből fakadó törési kötelezettség a véleménynyilvánításokra vonatkozik, s ezen felül a 2., a 3., a 4. és a 8. számú közléseket érintő, a büntetőeljárásról történő valós tájékoztatás a PK 14. számú állásfoglalás nyomán ugyancsak kizárja a jogsértés megállapítását.

[31] A fellebbezésben foglaltak miatt a Fővárosi Ítéltábla a becsület és jóhírnév megsértésének elhatárolása kapcsán arra mutat rá, hogy a Ptk. 2:45. § (1) és (2) bekezdése alapján becsület sérelmét az ott körülírt kifejezésmóddal megvalósuló véleménynyilvánítás, s az ugyancsak sértő, bántó, lealacsonyító kifejezésekkel közölt tényállítás is eredményezheti. A cikk azonban egészében mellőzi az indokolatlanul sértő, bántó és lealacsonyító kifejezések használatát. Ettől eltérően, a kifejezésmódtól függetlenül a tényállítás valótlanága és annak sértő, azaz az adott személy szubjektív sértettségétől független, negatívan formálódó társadalmi értékítélet vezet a jóhírnév sérelméhez, azonban ez egyetlen kiemelt tartalom által sem valósult meg.

[32] A sérelmezett közléseket a PK 12. számú állásfoglalás szerint, a cikk a kontextusában értelmezve a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság helyes következtetéseéhez az alábbiakat fűz.

[33] A fellebbezésben foglaltakkal szemben az, hogy az igazgatóság központi vezetése és a megyei Kirendeltség „bajban van”, nem utal arra, hogy a szerv vezetője (azaz a felperes) büntetőjogi következménnyel járó cselekményt követett el: a szöveg további tartalma, hogy ismerteti a nyomozásra vonatkozóan a gyanúsítás alapjául szolgáló cselekményeket, majd

kiemeli, hogy gyanúsított jelenleg nincs. Ehhez kapcsolódik a 4. számú közlés értelmezése, miszerint az abban használt „nyugtalankodhat” kifejezés a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem a vezetők gyanúsítására utal, hanem arra, hogy a vezetésük alatt álló intézményekben a nyomozás alapjául szolgáló cselekmények miatt a vizsgálat, nyomozati cselekmények folynak.

[34] Alapítanul kifogásolta a felperes fellebbezésében a 3. számú közléssel kapcsolatos azon elsőfokú bírói megállapítást, hogy a közlést valós tényállításnak minősítette, hiszen a felperes által csatolt feljelentés, az azok nyomán leírt eljárások valóban a központ és annak beszállítójával kapcsolatos ügynek tekinthetők, s a cikk ezen ügy tényeiről ad tájékoztatást.

[35] Az 5., 6. és 7. számú közlések tartalmukban a felperes személyéhez kapcsolódóan, a felperes vezetése alatt álló intézményben feltárt visszaélésekkel kapcsolatos valós tényállításokat tartalmaznak. A felperes által csatolt bizonyítékokat időrendi sorrendben értelmezve a másodfokú bíróság megállapította, hogy a 2019. július 22-én kelt vizsgálati jelentésben foglaltak szerint a felperes vezetése alatt álló igazgatóság Integritás Menedzsment Főosztálya 2016. január 1. és 2019. február 28. napja közötti időszakra vonatkozóan a bejelentések alapján megvizsgálta a cikk által érintett mindkét témakört: egyrészt a beszállítói szerződésekkel kapcsolatos visszaéléseket, másrészt a 11. oldal II. 2. pontjában foglaltak szerint a hajdúszoboszlói intézmény letéti pénzkezelésével kapcsolatosan felmerült problémákat. A felperes, mint vezető a 2019. július 23. napján a vizsgálati jelentést elfogadta és kérte a rendőrségi feljelentés elkészítését, mely 2019. július 25-i keltezéssel megtörtént. A peres iratok között elfekvő feljelentés tárgya azonban kizárólag az ismeretlen tettes ellen a megyei Kirendeltség intézményeit érintő beszerzések nyomán felmerülő bűncselekmény gyanúja. A feljelentés nem tesz említést az ellátottak letéti pénzének kezelésével kapcsolatos visszaélésekről. Ezt követően - a cikkben foglaltakkal azonosan - valóban nem nyert bizonyítást sminisztériumlyen főigazgatói tevékenység, intézkedés. A felperes csupán a 2018. augusztus 17. napján kelt, az minisztérium Szociális és Gyermekjóléti Szolgáltatások Főosztálya által a részére megküldött levelet csatolta, az arra adott igazgatóság-15361-5/2018. számú, a perirathoz töredékesen csatolt válaszlevél azonban azt bizonyítja, hogy az ügghöz tartozó dokumentumok bekéréséről, vizsgálatáról és a személyes meghallgatásokról adott tájékoztatást az igazgatóság főosztályvezetője a minisztérium felé, de a vizsgálat elvégzésén és a jelentés elkészítésén felül sminisztériumlyen érdemi felperesi intézkedés nem történt. Az újságírói kérdésre történő válaszadás elmulasztásából azonban az alperes alappal jutott arra a következtetésre, hogy az újságcikkek tárgyát képező ügyekkel kapcsolatosan a felperes nem intézkedett. Megjegyzi az ítéltábla, hogy a vizsgálat következtében csak az egyik visszaélés tárgyában tettek feljelentést, így miután a visszaélésgyanús esetekről valóban tudomása volt, nem okszerűtlen az a következtetés, hogy a felperes a problémákat szőnyeg alá septe.

[36] Jogsértés hiányában a sérelemdíj megfizetése iránti kereset elutasítása tárgyában hozott ítéleti rendelkezés is helytálló.

[37] A kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság ítéletét a Fővárosi Ítéltábla 370. § (1) bekezdése és 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[38] Figyelemmel arra, hogy a fellebbezés nem vezetett eredményre, a Pp. 81. § (1) és 83. § (1) bekezdése, valamint az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdés f) pontja alapján az alperes köteles viselni a felperes 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja szerinti ügyvédi munkadíjból álló perköltségét, valamint az Itv. 42. § (1) bekezdése szerint, 1.000.000 forint pertárgyérték alapján számított, a 46. § (1) bekezdése alapján meghatározott fellebbezési illetéket.

Budapest, 2022. január 11.

Dr. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

Dr. Karaszi Margarita s.k.
előadó bíró

Dr. Mózsik Tímea s.k.
bíró